

Koskettimet, tahtipuikko tai puheenjohtajan nuija

JANI UHLENIUS ON ELÄMÄNTAPAMUUSIKKO

Haastattelu: Pekka Nissilä

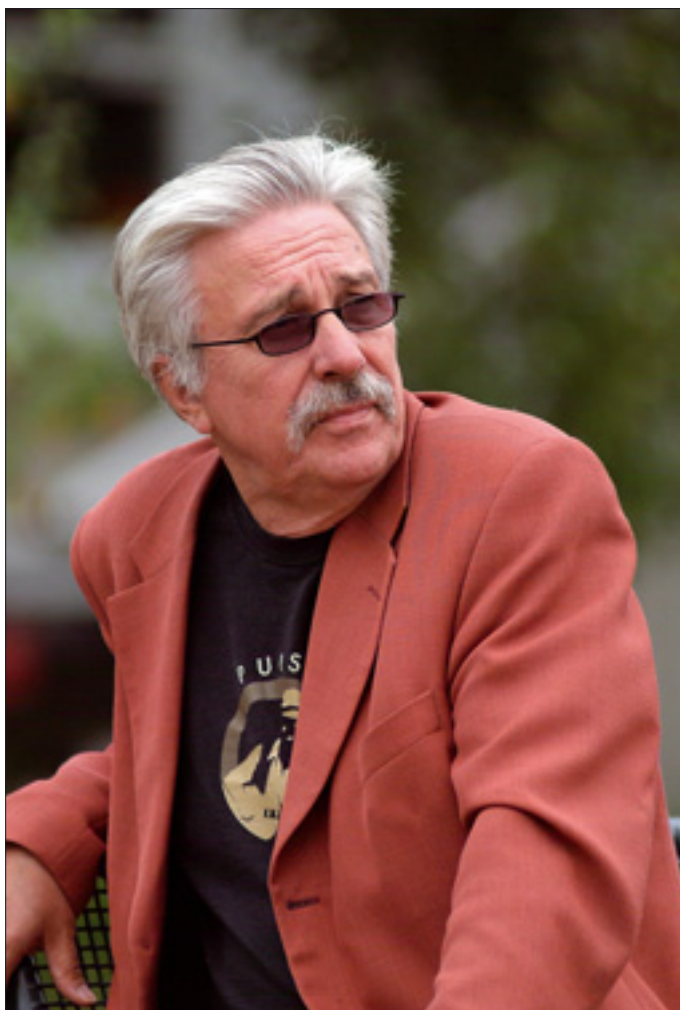
Jani Uhleniuksen muusikonura alkoi jo yli 50 vuotta sitten. Henkeen ja vereen järvenpäälainen pianisti-hanuristi työskentelee myös sovittajana, kapellimestarina ja säveltäjänä. Kiinnostus yhteisten asioiden hoitoon on johtanut niin kaupunginvaltuustoon kuin järjestötyöhönkin, ja keväällä alkanut pesti Teoston puheenjohtajana vie keikkamiehen aikaa nykyisellään jo melkoisesti.

Miten näet, että toimenkuviasi muusikkona on noiden 50 vuoden aikana muuttunut?

Ei se varmaan muusikkona ole kovin paljoa ole muuttunut. Se perusjuttu, että mennään keikalle ja soitetaan musiikkia – osittain jopa samaa kuin aloittaessani! – ei ole muuttunut, mutta keikkapaikat kyllä ovat muuttuneet. Aloitin lavoilla ja muilla tanssipaikoilla, mutta nykyisellään suurin osa keikkoistani tapahtuu kabineteissa, klubeilla ja firmojen tiloissa. En soita enää tanssipaikoilla enkä ravintoloissa. Sen kyllä tiedän, että niitä paikkoja on paljon vähemmän kuin silloin muusikon hommat aloittaessani.

Tiedän, että vuosien varrella sinulla on ollut omia yhtyeitä. Onko sellaista nykyään?

Kyllä on, tavallaan. Storyville-keikat ja firmajuhlat soitetaan suht vakiokokoonpanolla, vaikka tietysti pientä variaatiota aina on. Hienoa on se, että nuorempi poikani Altti on muusikko, ja olemme voineet työskennellä yhdessä usein. Hänen kauttaan

KIMMO TÄHTINEN

tyminen miten selvää?

Kyllä se oli aika varhain selvää. Minulla oli voimakas veto musiikkiin. Kun olin ihan pieni, minulla oli mielikuvitusmaailmani, jossa hyörivät sulassa sovussa niin Miles Davis kuin Kullervo Linnakin. Näin itsenikin siinä maailmassa joskus jonkun orkesterin edessä pianistina tai johtamassa. Kuuntelin musiikkia paljon, ja isäni oli aktiivinen, keikkaileva amatöörimuusikko. Hänen kanssaan vedin ensimmäisen keikkani, urheiluseura Järvenpään Iskun pikkujouluissa vuonna 1955.

Oletkin ollut kotiseutu-uskollinen koko ikäsi.

Niin olen. Sieltähän meidän suku lähti jo Turkin sotaan, ja jo ennenkin siellä siis oltiin. Minusta saa oivan juttukaverin, jos haluaa puhua vanhasta järvenpääläisyydestä.

Aloititko hanurilla?

Aloitin varsinaisesti hanurilla, mutta soitin kyllä pianoa jo ennen sitä. Meillä ei ollut kotona pianoa, mutta naapurustossa asui paljon venäläisiä emigrantteja, ja siellä oli myös suuri tataariyhteisö; me suomenkieliset olimme nykyisen Kinnarin kaupunginosan paikkeilla silloin ihan vähemmistönä. Siellä oli Glushkoffin perhe, jossa oli vallankumouksen jälkeen Suomeen tullut, Papanaksi kutsuttu nainen – en muista hänen oikeata nimeään – joka oli kuulemma ollut Pietarin hovissa hovineitinä. Hän oli vanha, aina hyvin huoliteltu rouva tai neiti, joka soitti pianoa.

Minä sain käydä siellä soittamassa, ja Papan opetti minulle pianonsoittoa. Muistan miten hän terävällä sormenkynnellään keskelle päättäni aina nappitti ”raz, dva, tri, raz, dva, tri”,

”Kun olin ihan pieni, minulla oli mielikuvitusmaailmani, jossa hyörivät sulassa sovussa niin Miles Davis kuin Kullervo Linnakin.”

minulla on ollut ilo tutustua laajasti uuteen muusikkosukupolveen myös yhdessä soittamisen.

Työstäni aika paljon on erilaista säestämistä ja yksinkin soittoa. Ja se on edelleen – niin kuin aiemminkin – tilaisuuksia

vainajan muistotilaisuudesta harjannostajaisiin. Kun tässä nyt tänään juttelemme, niin esimerkiksi viimeisin keikkani oli urkurina Rajamäen kirkossa, jossa soitin yhdet häät.

Mikä sinut sai alun perin aloittamaan? Oliko alalle ryh-

”Keravan yhteiskoulun teinikunnan Tuiku-lehteen kirjoitin nuorena journalistina painokkaasti, että tämä rautalankamusiikki on ohimenevä ilmiö – ei mitään huolta, kyllä kansa löytää sitten taas kunnan musiikin.”

ja minä jumputin sormiharjoituksia. Täytettyäni kymmenen vuotta isä osti minulle piano-harmonikan, vähän se mielesään, että jos musiikki lähtee vetämään, niin pianonsoittoa on hyvä pitää mukana. Niinhän siinä kävi, ja pianokin sitten meille hankittiin. Mutta ihan aktiivisen muusikonurani aloitin pianistina. En edes omistanut siihen aikaan hanuria.

Et kitaran innostunut missään vaiheessa?

En, kitara ei ollut mitään siinä vaiheessa, kun ihan 1950-luvun alussa aloin kiinnostua musiikista. Hanuri oli enemmän äänessä silloin. Kävi jopa niin, että sitten kun kitara 60-luvun alussa nousi esiin, niin minähän olin omasta mielestäni jo sen verran pitkällä jazzissa, että kirjoitin Keravan yhteiskoulun teinikunnan Tuiku-lehteen nuorena journalistina painokkaasti, että ”tämä rautalankamusiikki on ohimenevä ilmiö” – ei mitään huolta, kyllä kansa löytää sitten taas kunnan musiikin. Tämä oli yksi niitä asioita, joissa olen ollut väärässä, eikä valitettavasti siis ainoa.

Oliko sinulla ns. klassiseen mitään kontaktia?

Kävin kyllä pianotunneilla, mutta siinäkin kävi niin, että kun minulla tuntui olevan aika hyvä muisti ja ohjelmistoni kasvoi vauhdilla melko isoksi, niin se ”muu” maailma vei. Aloin aika varhain tehdä ”sovituksia” koulubändille.

Varmaan siinä oli laiskuuttakin. Kun nimittäin alkoi olla keikkoja, ja soittaminen oli niin kivaa, niin jollain lailla en klassisen pariin sillä lailla enää hakeutunut. Olinhan minä jonkin aikaa Sibelius-Akatemiassa kirkkomusiikkiosastolla ja soitin urkuja Tauno Äikään johdolla. Olin myös Konservatorion puolella, mutta basistina, ja Oiva Nummelinin oppilaana. Vaihdoin linjaakin sinne vuonna 1964. Teorianopettajana oli

Jouko Tolonen, hienoja herroja kaikki.

Laulua opetti Sulo Saarits, joka kerran totesi Merikantoa harjoitellessani, että ”toisille tämä laulaminen on helppoa ja toisille vaikeata, mutta teille Uhlenius [h:ta painottaen] se tuntuu olevan erittäin vaikeata”. Myöhemmin säästin kerran Saaritsia erällä tv-keikalla ja nauraen kerroin hänelle tästä episodista. Hän oli hyvin nolona että ”olenko minä näin rumasti sanonut”, johon minä, että ”ei se ollut mitenkään rumasti, se oli aivan totta”.

SÄVELTÄJÄNÄ TARVITTAESSA

Jos muusikkous on säilynyt melkein sellaisenaan, niin miten toimenkuvasi laajennukset, sovittajuus ja säveltäjäys alkoivat?

Ne alkoivat melko varhaisessa vaiheessa. Koulubändeissä oli jo pari puhaltajaa, ja niille piti kirjoittaa transponoituja lappuja ja keksiä taustääniä ja obligatoja sun muita. Jotkut bändit ihan tilailivatkin arreja. Ensimmäiset levysovitukset tulivat M.A. Nummisen ja Rauli ”Badding” Somerjoen myötä. Nekin lähtivät siitä kompista ja parista puhaltajasta, ja sitten vähän myöhemmin lisättiin vähän jousia ja isompiakin kokoonpanoja – silloin niitä sai vielä käyttää!

Miten tapasit Mauri Anteron?

Tutustuin M.A.:han silloin, kun Paroni [Paakkunainen] pyysi minut studioon soittamaan hanuria, ”kun tehtäis yks tango”. Tämä oli vuonna 1966, eikä minulla silloin ollut hanuria. No, Musiikki-Fazerilta sain jonkunlaisen pelin lainaksi ja menin Fabianinkadulle Yleisradion studioon, jossa taltioitiin ”Naiseni kanssa eduskuntatalon puistossa”.

Katsoin ensiksi, että jumaliste on tangolaulajat menneet ihmenäköisiksi – minulla oli tämä

ARTTO JOUSI

Reissumies ja peli 70-luvulla.

taipalegrön-osasto mielikuvena – kun mies oli sellainen herkän humanistin näköinen risupart. Sitten kun mies avasi suunsa, niin oitis ensimmäisestä tahdista ymmärsin mistä on kysymys. Ja jotenkin me ajaututtiin aika nopeasti yhteisille keikoille, ja kun jäin 60-luvun lopussa freelanceriksi, niin me alettiin tehdä kimpassa.

Ja teitte aika paljon, on tämä ”uusrahvaanomaisuus” ja muut...

Se lähti niin, että Yleisradion toimittaja Göran Lindblad soitti minulle kerran saksalaisen *Das Bar Trion* levyjä. Se oli tätä natsi-Saksan filosofiaa, että ”soitettakoon siis jazzia”, ja sellainen toi kaikkia outoja kokoonpanoja esiin, niin kuin tämä aivan hillitön *Das Bar Trio*, jossa oli piano, akustinen kitara ja harmonikka. Göran tiesi, että minä tykkäsin pelleillä – soittaa polkkakompin päälle jollain jazzfraseerauksella jotain, ja siitä elementtien kohtaamattomuudesta syntyvä komiikka sopi minulle. Tykkäsinkin sak-

salaistrion soitosta niin paljon, että ehdotin M.A.:lle saman-suuntaisen bändin perustamista.

Tehtiin ensin Vanhalla yksi triokeikka, joka meni kuin häikä. Sitten tehtiin ”Kissa vieköön” -single, jonka piti olla tavallaan M.A.:n jäähyväislevy, kun hän aikoi keskittyä opiskeluun. Mutta kävikin vahingossa niin, että levystä tuli valtava hitti ja bändistä suosittu. Meidän lisäksi siinä olivat Raimo Sarkio kitarassa, Kalevi Viitamäki viulussa ja alttosaksofonissa sekä Aaro Kurkela harmonikassa; minä soitin siis pianoa. Sitten tehtiin ”Swingin kutsu” -albumi Lovelle ja käytiin myös hyvin varhain Tukholmassa keikalla, joka oli niinikään valtava suksee.

M.A.:n kautta tutustuin Toivo Kärkeen, ja sitä kautta aloin saada myös Finnlevylle sovituskkeikkoja, Loven ohella.

Somerjokeen liittyy niin ikään varmaan tunnetuin sävellyksesi ”Kauas pilvet karkaavat”. Mikä sen syntytarina on?

Se on tehty Baddingin singlen B-puoleksi vuonna 1970. A-puolella oli Elvis-hitti *Fool such as I* eli "Tällainen hupsu", niin kuin Jarkko [Laine] sen käänsi – levätköön hän rauhassa. Iskelmiä olen tehnyt todella vähän, varmaan jää yhden käden sormiin. Minulla ei ollut "Pilviä" valmiina, vaan sanoin M.A:lle, että "mä en ole tehnyt koskaan mitään mikä vois sopia tähän, mutta mitäs jos mä koittaisin". Sehän on myös Jarkon teksti.

Useinhan menee niin, ehkä instrumenttivalinnankin mukaan – poikkeuksena rumpali Upi Sorvali, toinen levätköön hän rauhassa -kaveri – että pianistit tekevät sovituksia ja alkavat *leadereiksi*, ja levysesioissa aletaan kysellä, että "olisiko sinulla tähän jotain". Säveltäjänä olet tehnyt elokuvaan ja aika paljon etenkin teatteriin, eikö niin?

Kyllä, myös radioteatteriin, ja mainoksiin myös; niistä "Mehukatti" taitaa olla pitkäikäisin teema.

Olet siis oikeastaan tilaussäveltäjä! Onko säveltämisellä sinänsä jotain syvempää merkitystä luovuudellesi, tai muuta sellaista?

Uskoakseni voin yhtyä [Igor] Stravinskyn sanoihin, että inspiraatio on ihmisessä pysyvä

"Sivistysvaltiossa pitäisi oikeuslaitoksella olla aina hyvät ja pystyvät työkalut käytössään."

olotila, ja usein sen saavat esille tehdyt lupaukset ja kova työ. Mutta en voi sanoa, että minulla olisi minkäänlaista pakkoa säveltää tai että jotenkin haltioituisin jostakin aikaansaamastani teemasta. Enkä tee pöytälaatikkoon.

Mitä musiikki ylipäättään sinulle merkitsee?

Se on yksi oleellinen osa elämäntapaani. Minulle tällainen tietynlainen freelanceruus on merkinnyt paljon. Se oli vuonna 1969 kun jäin freeksi, ja se oli kyllä aika harvinaista silloin – että ei siis ole vakituisessa bändissä, sitä se tarkoitti. Minulla oli jo perhettä silloin, olin 24-vuotias, ja kyllä sitä silloin ajateltiin, että tämähän voi olla vähän vaikeata. Mutta

Jani ensimmäisellä keikallaan isänsä kanssa vuonna 1955.

onneksi juuri silloin oli hyvin töitä, ja ensimmäinen kuukausi meni jopa paremmin kuin aiemmat. On sitten kyllä ollut niitä huonompiakin aikoja.

Yksi piirre sinussa, joka ei

musiikkiteatteriteosta olen kylä kirjoittanut. Niistä ensimmäinen oli Tapio Rautavaaran elämään pohjautunut "Tuoppini jäljet mä tunnen", jota edelleen silloin tällöin jossain

esitetään. Se on niin sanottu ravintolateatteriesitys. Toinen on Kiuruveden Vihreät Niityt-tapahtumaan produsoitu "Iskelmätehtaan varjossa", joka liikkui Toivo Kärjen maailmas-

ehkä ole yleisesti tiedossa, on se että kirjoitat lehteen säännöllisesti ja olet sellaista tehnyt pitkän aikaa.

Minuahan tuo journalismi on kiinnostanut aina ainakin jonkin verran. Jo lapsena tein omaa lehteä, ja sittemmin olen kyllä kirjoittanut koko ajan. Ihan raakaa uutistekstiäkin: "Mannilantieltä löytyi aamulla trooppinen käärme." Tällä hetkellä kirjoitan säännöllisesti kolumnistina SELVISiin ja Uutislehti Demariin.

Et ole kuitenkaan kirjailijaksi ryhtynyt – vaikka mistäs minä tiedän, näinä salanimien ja haamukirjoittajien päivinä...

En muuten kuin oman muistelmakirjani verran: "Säestäjä" julkaistiin vuonna 1997. Pari

Yhdessä Pedro Hietasen kanssa taiteilijamielenosoituksessa loka-kuussa 2002.

”Uskoakseni voin yhtyä Stravinskyn sanoihin, että inspiraatio on ihmisessä pysyvä olotila, ja usein sen saavat esille tehdyt lupaukset ja kova työ.”

sa. Se oli jo melkein päemmän sellainen draamallinen konsertti: kehyskertomus ja lauluja. Mutta kyllä minua kirjallinen ilmaisu on aina kiehtonut.

Oletko laulutekstejä tehnyt?

Jotain pientä silloin tällöin. Yhdessä Aarre Elon kanssa tehtiin Songilon levyille teksti säveltämäni tangoon ”Sinä ja Sorsan Kale”, ja yksi pariinkin kertaan levytetty humppa löytyy, nimeltään ”Souvarin kulta”. Ja Elisabeth Haavistolle olen tehnyt laulun ”Laulu ylpeälle miehelle”. Teatterilauluihini olen kyllä tehnyt sanoja enemmänkin.

KOKOUSKESTÄVYYS

Kirjassasi mainitset jotain siitä, kuinka opit istumaan kokouksissa. Nousit siis keväällä vetäytyneen Henrik Otto Donnerin tilalle Teoston puheenjohtajaksi, ja olet ollut Säveltäjät ja Sanoittajat ELVIS ry:n puheenjohtajana nyt reilut viitisen vuotta. Olet nimenomaan luovan puolen asioiden hoitamiseen tuntenut kiinnostusta.

Asioilla on ilmeisesti taipumusta kulkea jollain tavalla siten, että aina joku portti aukeaa, eikä malta olla kurkistamatta, mitä se pitää takanaan. Tällaisiin päätöksenteoasioihin taustani on se, että joskus 70-luvun lopulla menin pyytämään lainaa eräältä pankinjohtajalta, joka sattui olemaan Järvenpään kaupunginvaltuuston puheenjohtaja. Hän totesi siinä, että ”ollaani tossa poikien kanssa juteltu että jos ryhtyisit kaupunginvaltuustoehdokkaaksi”, ja minä ajattelin, että ”perhana, on kai se pakko ryhtyä että saa tämän vipin”. Menin läpi ja huomasin istuvani Järvenpään kaupunginvaltuustossa.

Siitä tehtiin sitten muualla johtopäätöksiä sen kummemmin asiaa tarkistamatta, että minä muka olisin hyvinkin yhteiskunnallisesti valveutunut.

Sellainen toi tullessaan kaikenlaista. Olin tosin jo ollut ajautuneena valtion säveltaidoimikunnan jäseneksi kaudelle 1974–76. Vantaan kaupungista otettiin yhteyttä – läänintaiteilijajärjestelmä oli silloin sellainen, että sijoituskunta ja läänin taidetoimikunta maksoivat niiden palkan puoliksi – ja kysyttiin olisinko kiinnostunut hakemaan Uudenmaan läänintaiteilijan paikkaa. Päätin katsoa sen kuvion ja hoidin sitä hommaa vuodesta 1977 vuoteen 1984.

Kaiken kaikkiaan noissa ympäröissä oppi sen, että miten se värkki pelaa. Niin kuin [Väinö Linnan] ”Pohjantähdessä” Kivivuoren Jannelle selviää, että isoistakin asioista päättävät aika tavalliset ihmiset, niin samalla lailla se minullekin aukesi. Läänintaiteilijuuden kautta lähti sitten se, että olin Valkeakoskella Työväen Musiikkitapahtumassa taiteellisena johtajana jonkin aikaa, ja siitä taas se, että minua pyydettiin Suomen Työväen Musiikkiliiton puheenjohtajaksi. Ja jossain vaiheessa tuli kysely, että ryhtyisinkö valtion säveltaidoimikunnan puheenjohtajaksi, johon vastasin että en. Johon kysyjä jatkoi...

... että väärä vastaus, yritä uudestaan!

Suunnilleen niin, ja sitten vastasin myöntävästi. Tästä hän on siis vajaa kymmenen vuotta, ja sitten alettiin myös ELVISin piirissä ajatella minun sopivan puheenjohtajaksi. Säveltaidoimikunnan johtaminen alkoi vuoden 1998 alusta, ja ELVISin puheenjohtajuus 2002 keväällä. ELVISin jäseneksi liityin jo varhain; se oli vuonna 1969.

ELVISin kautta tuli tietenkin Teoston toiminta todella läheltä seurattavaksi, ja alkoi olla selvää, että yhdistyksen puheenjohtajan pitäisi olla Teoston johtokunnassa; näin ei vähään aikaan ollut asianlaita ollut. Nousin johtokuntaan ke-

RIITTA RUUSU

Erilaiset johtotehtävät ovat Jani Uhleniukselle tuttua puuhaa.

väällä 2004. Ja sitten kun Otto ilmoitti, ettei ole enää käytettävissä, tultiin keskusteluissa siihen tulokseen, että vaihto tehdään näin. Eikä vaaliin muita ehdokkaita tullut.

ELVISin jäsenmäärä on melko iso, reilusti yli 600. Kuitenkin ammattimaisesti toimivien tekijöiden keskeinen joukko on suhteellisen pieni. Sitten on isompi puoliammattilaisten joukko, joka saa merkittävän osan tuloistaan tekijänoikeuden kautta, ja lopuksi on täysin sivutoimisten joukko. Miten yhdistyksenne toiminnassaan pärjää tässä jäsenkentässä?

Kaiketi me ollaan pärjätty aika hyvin. Jäsenyyteen on olemassa tietyt kriteerit, eikä ihan ketä tahansa kadunmiestä oteta suoraan jäseneksi, vaikka tällä olisi jokin pieni ja tasokaskin näyttö jopa. Kyllä siinä esimerkiksi jonkinlaista jatkuvuutta toiminnalta edellytetään.

Ajattelin sitä näkökulmaa, jossa on alettu käyttää sanoja ”missio” ja ”strategia”. Ne ovat ELVISiinkin tulleet, ja sinun puheenjohtajuutesi ai-

kana. Kun olette molempien sanojen suhteen saaneet jotain aikaan, niin onko siinä työssä ollut mitään ristivetoa pienen ammattilaisporukan ja isomman – kaikella kunnioituksella – enemmän harrastajaporukan välillä?

Ei mielestäni ainakaan mitään mainittavaa. Suurin osa varsinaisesta toiminnastahan on melko näkymätöntä. Aktiiviteettejamme ovat nyt olleet esimerkiksi tekijänoikeustulon verotus ja ei-työsuhteisten eläketurva. Tietenkin ne päätökset vaikuttavat kaikkien niiden asioihin, joita ne vähässäkin määrin koskevat, mutta päätömisillä tietysti ratkaisevasti. Toisaalta onhan se nyt jo melkein kansalaisvelvollisuus ainakin vähän johtokuntaa haukkua!

Tai niinkin päin, että jotain vikaa on, jos kukaan ei hauku. Entäs sitten Teosto? Minkälaisen yhdistyksen sait johtaaksesi? Mitä siellä on nyt agendalla?

Seurasimme tekijänoikeuslain uudistamista tarkasti, ja tietenkin osallistuimme osaltamme sen valmisteluun. Sitä saatiin

remonteerattua ja päivitettyä mielestäni varsin hyvin, vaikka jumalanpalvelusmusiikin kohdalla jäikin harmittamaan. Nytemmin on käynyt niin, että varsinkin verkkotilanteessa on noussut esiin seikkoja, joissa väärinkäytöksiin ei löydy työkaluja maamme rikoslaista. Kirjoitinkin tästä aiheesta Demarin kolumnissani, kun olen ymmärtänyt, että joiltain osin pitäisi rikoslakikin saada päivitettyä nopeasti. Sivustysvaltiossa pitäisi oikeuslaitoksella olla aina hyvät ja pystyvät työkalut käytössään.

Laajemmin ottaen tämän niin sanotun amerikkamallin – jossa kaikki oikeudet pyritään viemään kerralla, eikä välttämättä niistä edes erikseen mitään maksamalla – vastustamisessa on iso työ. Todella suuret käyttäjätahot – siis kustantajat ja tuottajat – pyrkivät myös toimimaan yhä enemmän suoraan tekijöiden kanssa, ilman seurojen välikäsiä. Ja on tekijänoikeusseurojen kilpailuasetelmakin jotain aivan muuta kuin se oli 10–20 vuotta sitten. Kyllä ne ovat pakotettuja hakemaan erilaisia yhteistyömuotoja ja toimintamalleja.

Minulla on kuitenkin vielä se vakaa käsitys, että suomalainen tekijänoikeusseura pystyy parhaiten palvelemaan suomalaisia tekijää, ja myös suomalaista asiakasta. Teostolla on kulu-prosentti hyvin pieni, ja yhdistys on muutenkin niin hyvässä kunnossa, että se on varteenotettava yhteistyökumppani muillekin musiikintekijöille kuin suomalaisille.

Otetaan lopuksi kulttuuripoliittista linjausta. Yksi kirjassasi esiin nostamasi teesi on, että mielestäsi maassa voisi olla pari kolme viihdemusiikkiin keskittynyttä isoa orkesteria. Vieläkö ajatus on voimassa?

On se. Mutta siihen liittyy sellainen kysymys, jonka mielelläni asetankin tässä. Täytyisi myös sitten syntyä sellaista viihdemusiikkia, joka hyvin palvelisi uutta tilannetta. Henkilökohtaisesti en ole sitä mieltä, että viihdettä on vain se, että isolla kokoonpanolla kompataan jotain iskelmää, joka mahdollisesti on alun perin tehty pienellä kokoonpanolla. Mutta mistä sellainen viihdemusiikki tulisi, ja onko ”viihde” sille edes

oikea sana? Voitanee puhua jonkinlaisesta ”uudesta” musiikista, ja sitten mennäänkin hirveän lähelle niitä rajoja, joissa moderni viihde ja taide kohtaavat. Eikä se ole helppoa.

ELVISissä otettiin askel tähän suuntaan, kun panimme haakuun sävellysapurahoja jousiorkesteria varten. Mikkelin kaupunginorkesterin kantaesityskonsertti on nyt syksyllä, lokaan viidentenä.

Tärkeintähän on luoda edellytyksiä kaikelle hyvälle musiikille.

ammattimuusikkona vuodesta 1964

- Aapo Tuomen yhtye, Onni Gideonin yhtye, Seija Simola & Juhani Korjus Team
- oma orkesteri, solistina puoliso Terttu Uhlenius
- 2000-luvun jazzkvintetti, solistina Erja Uitto
- ulkomaisia kiertueita ja esiintymisiä mm. Arja Saijonmaan, M.A. Nummisen & Sanna Pietiäisen, UHO-trion kanssa
- tv- ja radiotyötä kapellimestarina, sovittajana ja muusikkona
- teatteri- ja elokuvatyötä (myös tv ja radio) säveltäjänä, kapellimestarina ja muusikkona
- kapellimestarina maamme kaupunginorkesteriensa viihde- ja lastenkonserteissa

levytyksiä:

- omat albumit:

- ”Sinulle kuuluu lempeni” 1974 Love
- ”Karjalasta kajahtaa” 1975 Fazer Finnlevy
- ”Kevään seitsemän hetkeä” 1976 Love
- ”Romanian markkinoilla” 1985 Dominant
- ”Jani Uhlenius hauskimillaan” 2005 Siboney (kokoelma)
- Songilo: ”Songilo” 1978 Fazer Finnlevy
- UHO-trio: ”Jazz goodies” 1982 Dominant

- muut albumit (mm.):

- Arja Saijonmaa: ”Laula kanssani toveri” 1971 Finnlevy
- Viktor Klimenko: ”Saanhän luvan” 1974 EMI
- Tuulikki Eloranta: ”Rock & roll party” 1973 Love
- Ritva Oksanen: ”Voiko naista näin käsitellä” 1973 EMI
- Elis & Seela Sella: ”S Brent – se palaa” 1979 Kompass
- Marketta Saarinen: ”Kannunkantaja” 1983 Scandia
- Maija-Liisa Miettinen: ”Kaipauksen maa – Naomi Shemerin lauluja” 1996 Jubal

- eri esittäjien kokoelmia:

- ”Suojele luontoa ihmisiäkin” 1970 Love
- ”Isojen poikien lauluja” 1971 Shokki
- ”Pieni juhlija” 1971 Love
- ”Olen nähnyt Helga-neidin kylvyssä” 1972 Love
- ”Kukkaistanssi aurinkoniityllä” 1973 Fazer Finnlevy
- ”Iltarusko” 1973 Fazer Finnlevy
- ”Sokeripala ja muuta makeaa” 1976 Scandia

- M.A. Numminen & Rauli ”Badding” Somerjoki (ym.):

- ”Iso mies ja keijukainen” 1970 Love
- ”Niemisen pojat ja naapurin äijä” 1971 Love
- ”Joulupukin juhannusyö” 1971 Love
- ”Perkele! – kuvia Suomesta” 1971 Love
- ”Näin käy rock & roll” 1974 Love
- ”Sydän lämpöä täys” 1975 Love
- ”Swingin kutsu” 1970 Love
- ”Aarteeni juokaamme likööri” 1973 Love
- ”Jestapa jepulis – Herra Huun ihmeelliset seikkailut 1973 Love
- ”Kumipallona luokses pompin ain” 1976 Love
- ”Jänikset maailmankartalle!” 1977 Love
- ”Kuu, mies, kookospähkinä” 1980 EMI
- ”Finnischer Tango” 2003 Trikont